

1940

PREDIKAN FÖRSTA BÖNDAGEN (2:A I FASTAN) DEN 18/2 1940

I GAMLEBY KYRKA.

TEXT: JER 14:19b-21.

PSALMER: 158:1, 154:3-8, 426:3, 158:6-9, 96:2-4.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen. Låtom oss bedja.

Dig, Helge Ande, bedja vi,
att med din kraft du står oss bi
Under prøvotider
och svåra strider,
Helst uti den yttersta,
när det till änden lider.
O Gud, förbarma dig. Amen

Texten läses.

Saliga äro de som höra Guds ord och gömma det.

Man erfar en känsla av beklämning, när man hör den bön av profeten Jeremia, som vi nu läste, om man låter tanken gå vidare framåt i tiden och besinnar, hur det verkligen gick för det folk, som profeten bad för. Självt fick Jeremia se sina landsmän föras bort som fångar till Babel. Den fångenskapen tog slut, men endast under korta tider i de kommande århundradena fick folket leva ett fritt folks liv. Babels valde avlöstes av nya erövrartåg från nya stormakter: Grekland, Syrien, Rom. Till slut jämnades Jerusalem med marken, och judarna blev det förskingrade, vandrande, hemlösa folket, som det är ännu idag.

Och nu ha vi fått denna bön oss förelagd såsom predikotext på vårt folks botdag i fasornas år: 1940. Skall den bön för Sveriges folk, som många nu dock bära fram inför Guds tron, lika litet kunna beveka den Helige Guden, som profetens bön kunde det, då han bad för sitt folk? Hans folk var egendomsfolket, det av Gud utvalda. Vi är ett folk bland många andra, ett folk, som icke kan åberopa särskilda löften om att få bestå på jorden. Kanske betraktar någon det ändå som självtklart, att Sveriges folk skall för all framtid få njuta av en plats i solen. Det är med folk som med enskilda människor: om livet rullat tillräckligt länge i de invanda spåren, om år lagts till år utan att sjukdom, nöd eller fara skakat grunden för en människas liv, så bli det för den människan snart nog omöjligt att förstå, att nöden överhuvud kan drabba henne. Vår långa fred som folk har försatt oss svenskar i ett liknande läge. Även den som i sitt enskilda liv är förtrogen med tanken, att ofärd kan nå honom som enskild människa, även han har ofta mycket svårt att på allvar tro, att ofärd kan nå oss alla som folk. Det första, som Botdagen manar oss att göra klart för oss, är väl detta: faran hänger över oss, och Gud förblir Gud, även om den faran blir mer än blott en fara. Att Gud är kärlek, det hindrar icke, att han kan sända lidande och död på sina barn: det har han visat, då han drev fiendes härsmakt på sitt

egendomsfolk - men framför allt visade han det, då han sände sin Son in i korsets död. Gud förblir Gud, vad som än sker. Gud förblir kärlek, vad som än sker.

Och det är icke endast så, att Gud förblir kärlek. Genom den yttre nöd, om vilken vi nu talar, genom lidandet över Israel och genom lidandet över Sonen, utförde Gud en ny barmhärtighetens gärning för hela sin skapade värld. Det var i den nöden, som evangeliet kom till, sattes in som en förut okänd kraft. I det yttre lidandet lät Gud andliga gåvor, andlig rikedom, bliva till, en andlig rikedom, som icke kunnat komma till stånd på annat sätt. Barmhärtighetens evangelium kan icke tänkas utan Golgata kors.

Alltså: Gud och hans verk svävar aldrig i fara, icke heller nu i denna mörka tid. Gud för sitt verk igenom, vad som än kommer. Men vi svävar i fara. Ty det är så: När Gud utför sitt verk, då går hans vilja in i människovärlden och söker efter redskap, som han kan bruka. Han letar efter människor, som vill lyda och tjäna. Han söker tro på jorden. Och där han icke finner denna tro och lydnad, där vräker han undan människorna som agnar och gör sin gärning trots oss, utan oss - gör sitt verk med redskap, över vilka vi häpna, redskap, som vi trodde var till intet dugliga. Vi svävar i fara, därför att det kan hända, att vi stå på sidan om Guds väg, där han går fram i världen. Och det är fruktansvärt att på detta sätt stå på sidan: det är något vida mer än den rena förlusten av ett tillfälle att "få vara med" - för att tala på människosätt. Den som står på sidan om Guds verk, han står i själva verket icke bara på sidan, utan han står i vägen för Gud. Frälsaren säger: "Den som icke är med mig, han är emot mig, och den som icke församlar med mig, han förskingrar." Det finns ingen, som är "neutral" gentemot Gud.

Så tillspetsar sig botdagens fråga och blir en fråga till mig ensam och till dig ensam, icke en fråga om hela folket som helhet - åtminstone icke i första hand. Var befinner jag mig? Har jag böjt mig för Guds vilja nu, eller står jag emot Gud?

I den frågan, som jag bär inom mig, ligger inneslutet, att jag vet, vad Gud vill. Vikten av detta kan icke nog betonas. Vi ha fått allehanda andliga mediciner utskrivna åt oss under de senaste åren. Det ser nästan ut, som om det viktigaste vore att ständigt på nytt hitta på en ny medicin och pröva den. Och det är väl redan nu så långt gånget med oss, att vi icke längre behöver veta, att en väg är Guds väg för att vi skall börja gå på den - på prov. Så gör vi ju med kroppens läkemedel - vi gör ett försök. Alla läkare är människor och någon fullkomlig finnes icke. Denna inställning, som är nog så riktig, när det gäller människor och deras råd för bot av våra krämpor - denna inställning har en förödande verkan, när den tränger in i vårt andliga liv och får behärska detta. Den driver oss hit och dit, den får oss att nappa på alla nymodigheter och påfund under solen. - "Var och en vare fulltviss i sitt sinne", säger aposteln. Vi måste - trots all yttre oro, trots att tiden är kort och bråd - vi måste dock först stanna och bli stilla i våra hjärtan och våra tankar. Vi måste först säga till oss själva: låt oss vara fullt vissa i vårt sinne, låt oss icke ta onödig tid i bruk för att på försök gå den ena vägen först, och den andra sen och den tredje sen. Den värsta fara, som hotar vår tro i denna tid, är att vi plottra bort oss, tappa allvaret och omutligheten i vår strävan. Det religiösa experimentet är ett lik i lasten, som vi

släpar med oss från den tid, som ligger närmast bakom oss. "Vi bidade efter frid", som det står i vår text. "Vi bidade efter den tid, då vi skulle bliva helade." Vi hoppades att få slippa folkhatets utbrott. Vi väntade oss att få bedriva våra andliga kurer utan yttre störningar. "Men intet gott kommer", fortsätter texten. "Men se, förskräckelse kommer." Molnet har urladdat sig över våra huvuden. Det fruktansvärda är redan igång. Är det inte möjligt, att vi, första av allt, skall sluta upp att se på olika människor och deras "rörelser" och "riktningar"? Därav följer alltid denna ovisshet, denna tvekan, denna ödeläggande inställning att göra allting till ett försök, ett experiment. Här är det ju ändå fråga om Gud, den Helige och Allsvåldige. Det är Hans vilja, det gäller. Och om hans vilja gäller det ordet av profeten Mika: "Vad gott är, har han kungjort för dig, o människa. Ty vad annat begär väl Herren av dig, än att du gör vad rätt är och vinlägger dig om kärlek och vandrar i ödmjukhet inför din Gud." Vi behöver sannerligen icke lyssna länge till ett sådant ord, förrän det börjar tala till oss. "Han begär att du gör vad rätt är." Är rätten och rättfärdigheten i alla stycken måttstocken för dina handlingar? Är sanningen oinskränkt herre i ditt liv? Döljer du icke för människors blickar någonting, som för dig är obehagligt? Eller budet om kärlek! Det budet betyder ju, att du även tar hänsyn till den, som icke tar hänsyn till dig. Det betyder, att du villigt avstår från något, varigenom du själv vinner, medan en annan förlorar anseende, rikedom eller glädje. Det betyder, att du stannar i din tanke och byter plats med din nästa, ser allting ur den andres synpunkt, icke ur din egen. Eller kravet på ödmjukhet! Vem kan stiga fram och säga, att han är ödmjuk? I samma ögonblick skulle han ju visa, att han icke vore det. Att vara ödmjuk är ju att verkligen tänka ringa om sig själv, icke behöva anstränga sig för den saken. Den som är ödmjuk, han menar sig inte själv vara ödmjuk utan han anser sig bara tänka så om sig själv, som han finner vara med verkligheten överensstämmande. Han ser verkligen icke något märkvärdigt hos sig själv. Han är "fattig i anden".

Guds vilja är på ett sätt oerhört enkel, nämligen enkel att förstå. Vi behöver icke bli visa och kloka för att se den, utan vi behöver tvärtom bli barn för att se den. Men Guds vilja är fruktansvärt svår på ett annat sätt, nämligen svår att göra. Vi kan aldrig komma så långt, att icke Guds vilja ständigt förblir utanför oss: gör rätt, var sann, älska din nästa, håll dig till det, som är ringa! Och den pekar alltid så underligt envist på min begränsade värld. Mitt i den mörka tid för hela vårt folk, som vi nu lever i, mitt i en sådan tid, driver Guds ord mig fortfarande in i samvetsnöd för mitt liv i min lilla värld - om jag allvarligt ställer mig inför det. Gud låter mig icke fly utåt. Han befriar mig icke från kärlek, sanning, uppriktighet, trohet, i det, som är ringa och enkelt - tvärtom: Guds klara ord kräver mig på nytt för redovisning på det kall, jag har.

Och nu kan vi vidga betraktelsen till att gälla hela vårt folk. Denna trohet i kallet i förening med gudsförtröstan var en gång vårt folks särmärke. Det är länge sen. Mycken andlighet från öster och väster har sen dess strömmat över oss och bestämt vår syn på vad som är sann gudstro. Nu tycker vi väl nästan, att den gamla kristna tron, inte är någon riktig kristendom. Vi

finnen den känslolös och rent av en aning världslig. Ty denna tro, den hade intet annat rättesnöre än Guds ord, och den var så egendomligt knuten till två punkter i tillvaron: hemmet och den jordiska arbetsplatsen. Ingen form av kristen tro har på senare tid varit så ringaktad som denna. Den har upplösts både utifrån och inifrån.

Den har upplösts utifrån genom det svenska folkets hastigt påkomna välstånd. Den som fortfarande har något allvar i sig, måste väl ha erfarit en beklämmande oro inför den ständiga lovsång över vårt folks välmåga, som på sistone sköljt över oss. Nöjenas och förströelsernas mångfald har kommit att ingå som en naturlig beståndsdel i vårt liv och förvandlat hemmen till platser, där man sover och äter. Samma ödeläggelse har gått fram över arbetets värld. Tyngdpunkten har flyttats utanför arbetet - till den sfär, man har för sig själv och sitt eget höga nöje.

Samtidigt med denna upplösning utifrån har det skett en upplösning inifrån. Vi har fått en andlighet, som passar dessa människor utan rot i hem och arbete. Dess främsta kännetecken är just rotlöshet, utsuddande av alla klara gränser. Det är som om vi tappat ryggraden i andliga ting. Vi ha svikit våra fäders tro. "Herre, vi känna vår ogudaktighet, ty vi hava syndat emot dig."

Men när vi se ut över vårt land idag och tänka på det öde, som det kommer att beskännas, även om vi få bevara yttre fred, kan vi då icke se och förstå, att Gud har börjat en gärning med oss. Först av allt tycks den Barmhärtige nu slå sönder det svenska välståndet. Vi kommer nog att så småningom upptäcka, att de ting, vi behöver för att leva, är ganska få och föga märkvärdiga. Vi kommer väl att få begränsa vår värld ganska grundligt, om icke något under sker. Om var och en dreves tillbaka på hem och arbete som det yttre livets två pelare, så vore redan det en välsignad gåva av Gud.

Kommer vi därhän, så tör det väl också hända, att vi vakna upp och se Guds vilja. Ty Guds vilja har just med mitt förhållande i min begränsade värld att göra - först och främst. "Vad annat begär väl Gud av dig, o människa, än att du gör, vad rätt är och vinnlägger dig om kärlek och vandrar i ödmjukhet inför din Gud." I den hårda tid som kommer skall andlig hälsa beskännas oss, om vi böjer oss för Gud och hans vilja.

Men om ofärden kommer och krossar vårt folk, om vi aldrig hinner tillfriskna! - Vi ha intet annat att göra än att förtrösta på Guds nåd och barmhärtighet. "För ditt namns skull, förkasta oss icke; kom ihåg ditt förbund med oss och bryt det icke!" Vi är som trädet, som icke bar frukt, och som Frälsaren ber för: "Herre, låt det stå kvar också detta år!"

Trots att tiden är kort och kan locka till många oöverbärgda handlingar, måste vi lugnt börja med oss själva. Det är vår tro, själva det nya yttre läget, som kommit därför att Gud vill det, skall driva in människor mot väsentliga ting, var och en för sig. Vår bästa troshandling som kristna är lugn och allvar i stort och smått. Och bön - bön för hela vårt folk, att det på nytt skall börja gå den gamla vägen. Ty några genvägar till Gud finns det icke, ens om ett folk står på avgrundens brant. Någon hastig och vårdslös färd till Gud, som går förbi den trånga porten,

skänkes icke ett folk ens i ofärdstider, allraminst då. Vägen till tro är den gamla vägen: in under Guds dom och lag och fram till barmhärtighetens tron. Och botdagens fråga är en fråga till mig själv: går du på den vägen? Amen.

Evangeliebokens bön.

La: 108:1 - 157:38 - 426:3 - 158:6-9 - 96:2-4.

Pred.: Jaukeby k. 1 Bond. ¹⁸/₂
1940 / 2 Sønd. i Karsten.

Text: Jer. 14:19 b - 21.

¹ Jer. 2:25 og 3:6-7. Mel. Mites Naam. Over, der 100 klyp.

alt med sin kraft du står op til
hulder prøvelser
den grøn stier,
kælske til den ydmyke,
når det er endnu tider.

O Gud, forbrødre dig. du.

Jer. 14:19 b-21: Vi bide efter frugt,
men indet godt kommer; efter en
tid, da vi skulle blive beladte,
men de, forbrødre kommer.
Herre, vi hører på og undret sig,
vår faders nuværende. Og vi
kender synden i os. Vi er
næsten døde, forbrødre os ikke,
læt den herkelets tron ej til
vi forstod. Kom idag, det
forbrødre med os den tryk og
ikke. - Salig er de, som tror Gud
og den grønne død.

Man erfar en kenda av be-
 klanning, nar man har den bari av
 profeten Jeremia, som vi nu taite,
 som man later fanken ga vi -
 dare frammit i tiden som be-
 svare, hur det verkligen gick
 for det folk, som profeten bad for.
 Sjais fide Jeremia se via lands-
 man foras bort som fanger till
 Babel. Den fangenskapen tog
 slut, men kunders under kanta
 fider i de kommande aend-
 rasena fick folket leva ett
 freit folk till. Babels valde
 oelstos av nya erodrarar
 fram nya stormakter: ~~Assyria~~,
 Grestland, ^{Assyria} Bane. Till slut var-
 nades Jerusalem med mer-
 ken, och vidarna blev det
 forstoringade, vandrande,
 hundra folket, som det ar

annu idag.
 Den som de vi fort denna
 bari som forslaget som prelio-
 tet som varit folket baidag i
 facarna ar: 1940. Skall den
 bari for Sverige folk, som manga
 nu dock bara fram ifor Gud,
 fram, lika titet denna be-
 verka som Helge Gud, som
 profeten bari denna det, de
 har bad for ditt folk. ? Huru
 folk var egendomsfolket, det
 av Gud utvalda. Vi ar ett
 folk bland manga andra,
 ett folk, som inte kan abe-
 roga ranskilda toften som
 att ja teate pa jorden.
 Hvarke betraktar någon det
 anda som gästland, att be-
 reja folk skall for all fram-
 tid ja upita av en plats

3)

2. Jaken. Det är med folk som
med evakilda människor: om
vi ett nullat tillräckligt länge
i de gamla åren, om är
fästa till en utar och sjuk-
dom, nöd eller fara skattas
genom för en människas liv,
ja till och för den man-
niskan snart nog omöjligt
att förstå, och nöden över-
tygsamt kan drabba den-
ne. Där låga fred som folk
har förstått, om de skulle i
ett liknande läge. Men den
som i ett evakilda liv är
förhoppas med starkhet, och
oförut kan en honom som
evakilda människor, även han
har ofta mycket svårt att
förstå alla för, och oförut
kan en om alla som folk.

4)

Det förstås, som förhoppas man
om att göra klart för om, är
vår detta: faran hänger över
om, och Gud förstår Gud, även
om den faran till mer än ett
en fara. Men Gud är kärlek, det
händer icke, att han kan
gädda lidande om det för
sin barn: det har han visat,
och han lever för oss här-
när. Det är ett spetsmål-
men framför allt visade han
det, och han gädda om som
vi i korsets död. Gud för-
står Gud, vad som är det.
Gud förstår kärlek, vad som
är det.
Men det är icke endast
vi, och Gud förstår kärlek. Se.
Men den rätta nöd, som vilken
vi i vår talar, genom lidan-

5)

est oer Israel alle genou li-
 claudet oer Souen, u fonde
 Gud er my barnhæitigheds
 gæning for hela mi sta-
 gade værl. Det var i den
 mæden, nu evangeliet kom
 til, gættos vi som en fæ-
 nit okænd kragt. I det ytre
 tielandet sat Gud audlige
 gæse, audlig rikedom, thi
 var til, en audlig rikedom,
 som ikke kunne komme
 til stand på menneske hæit.
 Barnhæitigheds evangelium
 kom ikke fænktes utau Gæ-
 gade kom.

Altså: Gud var hans
 verk oerind aldrig i fæne, ikke
 heller nu i denne mæke tid.
 Gud for det verk igennem, vad
 som en kommer. Men vi som

6)

var i fæne. I det at vi: men Gud
 ufor det verk, der gæ hans vilie
 nu i mænnikvælden oer gæter
 efter nedtag, som han kom den-
 ka. Han betar efter mænnikvæ-
 den som vil tydelig om fæne. Han
 gæter tro på fæne. Det der han
 ikke fæner denne tro om tyd-
 ned, der væker han mæden
 mænnikvælden som ager om
 gæ mi gæning tro om, utau
 om — gæ det verk ned nedtag,
 oer vilke vi fæne, nedtag,
 som vi trode vara til nitet
 duglige. Vi væner i fæne, der
 for at det det han hændte, at vi
 sta på vilde om Gud tag, der
 han gæ fæne i vælden. Det
 det at fænktes at på
 detta gætt sta på vilde: det
 at noget vider met en den re-

7)

na forluster av ett tillfälle att
"gå vara med" - för att tala
på människorätt. Den som står
på vidan av Guds verk, han
står i själva verket inte bara
på vidan, utan han står i
vägen för Gud. När han sa:
"Det är inte jag som är med
dig, han är med dig, och
den som inte försöker med
dig, han försöker." Det
finns ingen, som är "neutral"
gent emot Gud.

Jag tillspelar mig det
dessa fråga om det är för-
ga till mig eller också
ej, inte är fråga om
hela förhållandet - åt.
minst inte i första hand.

Var begrundar jag mig. ~ När jag
står mig för Guds vilja nu,

eller står jeg med Gud?

7 den frøgen, som jeg
har min mig, tager im-
statet, at jeg vet, vad Gud
ville. Vokter av detta kan vi
ke nog betonas. Vi ha fått
allihanda andra medic-
ner utskrivna åt oss un-
der de senaste åren, det
ser nästan ut, som om det
viktigaste var att stärka
jag's hitta på en ny
medicin och göra den. Och
det är väl redan nu så långt
fråget med oss, att vi inte
längre behöver vet, att vi
vill vi skall nog på att vi
ska säga på den - på prov.

Så går vi nu med kroppens be-
hövning - vi går till färd.

Alla tekniker av människor och vi
som fullkomligt fräns inte. Den
inställning, som vi nog är riktiga,
när det gäller människor och
dessa har för det som vi kallar
som - denna inställning har en
färdande betydelse, när den
fräns vi i vårt andliga liv
och på tekniska sätt. Den di-
ver som har det och det, som har
och att några på alla ny
digheter och gärningar under
orden. "Var och en som fullt-
vill i sitt sinne", säger ap-
Telu. Vi måste - trots att
ytte oss, trots att tiden är
kort och tråkig - vi måste

10)
dock färit stanna och till
stilla i våra hjärtan och våra
tankar. Vi måste färit säga
till oss själva: Det oss vara
fullt örna i vårt sinne, Det
oss ick te ouödig tid i brut
för att på färit på den sva
vägen färit, och den andra
nu och den tredje nu. Den
värsta fara, som hotar ~~oss~~ ^{vår} tro
i denna tid, är att vi glömma
bort oss, fäga allvars och
omvårdhet i vår strävan.
Det religiösa experimentet är
ett litet i: Pastor, som vi stögar
med oss från den tid, som
ligger närmast bakom oss.
"Vi bridade efter frid", som

11)
det står i vår text. "Vi bridade
efter den tid, de vi skulle bli-
va helade." Vi hoppades att
på större folkhetets utbud.
Vi väntade oss att på tredje-
ra våra andliga kuror utau-
gthe stärkningar. Men nitet
gatt kommes, paradoxer ter-
ten. "Men se, färdtricket
kommes. "Nåväl har ut-
lofsat sig oss våra hura-
den. Det fruktansvärda är re-
den i sig. Vi des inte möj-
ligt, att vi, färit oss allt, skulle
shuta upp oss på att olika
människor och deras värde-
ar "och stärkningar." Lärar
följer alltid denna ovisshet,

dena svokan, dena ödeläg-⁽²⁾
gande motsättning att gåra all-
ting ~~all~~ ett för ett, att sepe-
nueras. Här är det ni andra
fråga om gud, den Helige
om Älskade. Det är hans
vige, det gäller. Den om
hans vige gäller det ordet
av profeten Mika: "Vad gott
är, har han kunnat för dig,
o människa. Ty vad annat
begär väl Herren av dig, än
att du gör vad rätt är och
vinklar dig om kärlek.
och vinklar i ödmjukhet
något du gud. "Vi behövs
däremellan inte tynga länge

till ett ackad ord, farväl all vär-⁽³⁾
de far till oss. Han begär
att du gör vad rätt är. "Vi
vill att du rättfärdighet i
alla tycker med tycker för
dina handlingar. ? Ä däremellan
svikets herre i ditt liv. ? Det
gör du inte för människa her-
ren väntning, som för dig är
obehagligt. ? Eller huvud om
kärlek ! Det huvud betyder vi,
att du är en för hans herre vi
den, som inte för hans herre vi
dig. Det betyder, att du vil-
ligt avstår från hans herre vi.
herren du gjär inner, me-
dan en annen färd en an-
ne de, riktig eller glädje.

des betydel, att du stannar i den
 tanken att tytes slå med din
 nästa, det allting ut den and.
 den uppunkt, inte ut divi-
nytt. Eller kanske du ödel-
 och säga, att han är ödelnyttig.
 I samma ögonblick skulle han
 ju vara, att han inte var det.
 Att vara ödelnyttig är ju att
 verkligen tänka någon om sig
 själv, inte behöva avstå
 sig för den sakens. Men som är
 ödelnyttig, han menar sig inte
 själv vara ödelnyttig utan han
 anser sig vara tänka du om
 sig själv, som han finner vara
 med verkligheten osamsam.
 Men det verkligen

inte något marknads hög sig
 själv. Han är "fattig i andan".
 Sudd säga är ja att
 allt berhåll enkel, någon
enkel att förstå. Vi behöver inte
 bli visa om klaka för att se den,
 utan vi behöver frånkom bli bara
 för att se den. Men Sudd säga
 är fruktansvärt svår du ett du.
 med ditt, någon svår att förstå.
 Vi kan aldrig komma du långt,
 att inte Sudd säga stundigt för.
 bli utanför oss : för värt,
 var samma, älska den nästa,
 håll dig till det, som är någon!
 Men den pekar alltid du in.
hög enligt du min begrepp.
de värld. Mitt i den märka
 till för hela värld fort, som vi
 nu lever i, med : en svår

tid, dries Gud ord mig fort-
farande ni i samvetsenhet för
mitt ni i min lilla värld -
om jag allvarligt ställer mig ni-
för det. Gud låter mig inte fly-
aktigt. Han befrävar mig inte
från kärlek, samning, ~~upprätt-~~
het, trohet i det, som är
riktig och enkelt - ståtelse. Gud
klara ord kräver mig på nytt
för nedrivning på det kall, jag
har.

Det nu kan vi vrida be-
traktelsen till att gälla hela
värt folk. Lenna trohet i
kallat ^{främmande} ~~främmande~~ ^{gudsfrämlingar}
har en gång värt folks vä-
märkte. Det är länge sen.
Mycken andlighet från ö-
tor en vänta har den den

otömmande över oss och beständigt
vår åsyn på vad som är sam-
vetsen. Nu tycker vi väl
något, att den gamla krist-
na tro, inte är någon rik-
tig kristen tro. Vi finner den
kärlekens och vetar en
annu värdelös. Ly denna
tro, den hade inte annat
någonstans än Guds ord, och
den var på egendomligt bär-
ten till för punkter i till-
berou. Hemmet och den på-
skicka utdelnings. Ingen
form av kristen tro har på se-
nare tid värt på ringaktad
som denna. Den har nog-
samt både utifrån och
inifrån.

"Herre, vi kunne vår opvaktning 19te
Tidstet, ty vi herre syndet e-
mer sig."

Men når vi se ud over
vort Land idag og tænke på det
vilde, som det kommer at blive.
Næ, men som vi på bevegelse.
Ne fred, her vi ikke da de
og først, at Gud her båret
en gennem med os. Først om
alt tyde den Samværlige
nu da inder det seventy vil
stendet. Vi kommer nu

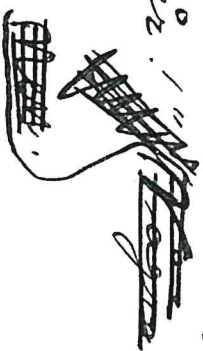
at de maaning opvaktet, at
de ting, vi behøver for at leve,
at gæstene for og få mere
værdige. Vi kommer vil at få
beprøvet vår vilde gæstene
grundlæggende, som ikke noget nu-
der sker. Nu var og en de-
re tilblake på her og at
te som det yttre tiets for
plade, vi bare ved det
en værdig gøre os Gud.
Kommer vi slut, da
for det vil et hæde, at
vi vakke og og de Gud vil-
je. Og Gud vilja her just nu
mit forhold i nu te-
prøvet vil at gøre -
for og prøvet. Vad an-

och togas väl Gud av dig, o man-
niska, än att du gör, vad rätt
är och rimliga. Dig om för-
tel och vardnad? Ödipuslikhet
vi för die Gud. "Jag vill ha den tid, som
vi föger om för Gud och hans vilja."
Men om oförändrar kom.

Men och Kroppar varit folk!

Om vi aldrig kommer tillfriskna!

— Vi ha intet annat att göra
än att förståta på ~~den~~ Guds
vad och barnkärlekhet. Vi
ditt namns skull, förkasta
och ick; kom ihåg ditt
förbund med oss och tryt
des ick. "Vi är som tre-
des, vilket ick har frukt,
och som fruktaren ter för.
"Men, för des stå kvar
och de detta vi!"

Tras att tiden är kort och
kan tocka till många oöverskådliga
händelser, måste vi lugnt tåga
med oss själva. Det är vår tro, att
själva det nya yttre laget, som kom.
vitt därför att Gud vill det, skall
driva in människor med värdeliga
ting, var och en för sig. När bästa
trohändelser som kristna är lugna
och allvar i stort och smått.
Den tro - som för hela värld
folk, att det som nytt skall bli,
för den gamla världen. Ty
några...

genægar till Gud finns ⁽²⁹⁾ det
 rike, som om ett folk står
 på grundens bost. Na-
 gon haatis och vänd~~er~~
 färd till Gud, som går för-
 bi den ~~andra~~ ^{fråga} parten,
 skänker rike ett folk en-
 i afärdtiden, allräddast
de. Väger till tio är den
gamla vägen: ni under
 Guds dom och lag och fröu
 till brennbar lyktolens tron.
 Den bätstapens fråga är
 en fråga till mig själv:
går du på den vägen?

Amor.

Evangeliskt: 1. bön.

Sädesfall [tbl] Vard!

Tank när en gång var värd för din tvärdhet,
 var gata, tist, som har sig gubblat på,
 När allting blir av kenne själv för kens
 Vard, när jag kenne var skall fullt för to

O Guds Tante, Gung du i mitt bär
 Var gång mig raser synes lång at lång.
 Gung den tungsten i var biter munda
 och bär mig kenne, kunda, kenne kenne.

(Svensk-förklaring)

Tante/foos i kenne i dag kl. 4.
 Gung. och kl. 0. kenne i kenne kenne

Gung. d. 2 1/2 kl. 4.
 kenne t. kenne kenne kenne kenne -

kenne.
 kenne kenne.

till mig: "Allt munda Gud... [tbl].
 kenne